

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **Tomaier Legal advokátní kancelář s.r.o.**, se sídlem Černokostecká 281/7, Praha 10, zastoupené Mgr. Tomášem Urbanem, advokátem se sídlem Vřesová 685/16, Praha 8, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **Ředitelství silnic a dálnic ČR**, se sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4, zastoupené JUDr. Jiřím Hartmannem, advokátem se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí Ing. R. M., osoby pověřené řízením Ředitelství silnic a dálnic, ze dne 14. 8. 2019, č. j. 16087/2019-10000, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2021, č. j. 8 A 131/2019 – 120,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení **s e z a m í t á.**
- II. Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení. Žalobci **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á.**
- III. Osobě zúčastněné na řízení **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5.000 Kč**, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jejího právního zástupce JUDr. Jiřího Hartmanna, advokáta, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení a procesní vývoj věci

[1] Žalobkyně se žádostí ze dne 23. 5. 2019 domáhala podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, po osobě zúčastněné na řízení poskytnutí „kopie znaleckého

posudku Vysokého učení technického v Brně, Fakulty stavební, který byl pro [žalovaného] vypracován na základě Smlouvy o poskytování služeb ze dne 14. 3. 2019 uzavřené s VUT, č. ŘSD: OIST-000596, č. VUT: 4255/2019/00, která byla uzavřena na základě veřejné zakázky „D1 modernizace, úsek 12 – posouzení stavu vozovky, soudně znalecký posudek“, evidenční číslo (ISPROFIN/ISPROFOND) 500 155 0003“. Ta rozhodnutím ze dne 7. 6. 2019, č. j. 13395-2019-10300, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) uvedenou žádost odmítla, přičemž uplatnila důvody dle § 11 odst. 1 písm. b) a § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Proti tomuto se žalobkyně odvolala; Ing. R. M., pověřený řízením žalovaného, následně rozhodnutím ze dne 14. 8. 2019, č. j. 16087/2019-10000, podané odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobkyně se odmítnutí své žádosti dále bránila žalobou k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“), který rozsudkem ze dne 21. 4. 2021, č. j. 8 A 131/2019 - 60, rozhodnutí Ing. R. M., osoby pověřené řízením Ředitelství silnic a dálnic ČR, ze dne 14. 8. 2019, č. j. 16087/2019-10000, a rozhodnutí ze dne 7. 6. 2019, č. j. 13395-2019-10300, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Tento rozsudek však kasační soud zrušil rozsudkem ze dne 15. 7. 2021, č. j. 1As 173/2021-34, neboť zákonem č. 111/2019 Sb., který novelizoval zákon o svobodném přístupu k informacím, došlo ke změně v § 20 odst. 5 daného zákona. V důsledku této novely měl městský soud jako s žalovaným jednat s Úřadem pro ochranu osobních údajů (nikoliv tedy s Ředitelstvím silnic a dálnic ČR).

[3] Městský soud proto znovu ve věci rozhodl shora nadepsaným rozsudkem; odstranil vytýkanou vadu, přičemž opětovně rozhodnutí Ing. R. M., osoby pověřené řízením Ředitelství silnic a dálnic ČR, ze dne 14. 8. 2019, č. j. 16087/2019-10000, a rozhodnutí Ředitelství silnic a dálnic ČR ze dne ze dne 7. 6. 2019, č. j. 13395-2019-10300, zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k novému projednání.

[4] Dospěl přitom k závěru, že v souzeném případě není dán důvod pro neposkytnutí požadované informace (znaleckého posudku) dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Z obsahu znaleckého posudku usoudil, že ten sloužil jako podklad pro rozhodnutí, v jakém režimu zadat veřejnou zakázku na opravu zkoumaného úseku dálnice, přičemž v této věci bylo již rozhodnuto a posudek tak nyní nepoživá výluky z poskytnutí informace na základě uvedeného ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud osoba zúčastněná na řízení argumentovala, že tento posudek sloužil též pro jiná rozhodnutí (volbu procesní strategie), tuto argumentaci soud označil za ničím nepodloženou a nejednoznačnou.

[5] Dále též neshledal, že by požadovanou informací bylo možno podřadit pod výlukou dle § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť nemá přímý vztah k soudním sporům, na které odkazuje osoba zúčastněná na řízení. Obecná souvislost požadované informace (znaleckého posudku) s touto veřejnou zakázkou sama o sobě nezakládá důvod pro odmítnutí žádosti z toho důvodu, že Ředitelství silnic a dálnic ČR vede v souvislosti s touto zakázkou určité soudní spory či jejich vedení zvažuje. Podstatné je, jaký je konkrétní předmět toho kterého znaleckého posudku a zda se přímo vztahuje ke sporné otázce.

[6] Následně městský soud zavázal správní orgán, aby v rámci nového projednání zvážil ochranu práv třetích osob k předmětu práva autorského podle § 11 odst. 2 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím, jako jiný možný důvod pro odmítnutí požadované informace.

pokračování

II. Důvody kasační stížnosti

[7] Osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, a to z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] V obecné rovině nejprve uvedla, že městský soud dostatečně nezohlednil individuální skutkové okolnosti případu, které v dané věci hrají zcela zásadní roli, přičemž odkázala na řadu soudních sporů, které vede se společností GEOSAN GROUP a.s., kterou zastupuje žadatel, přičemž samotný obsah a podstata předmětných soudních sporů bezprostředně souvisí s nyní posuzovanou žádostí žalobce o poskytnutí informací. Poskytnutí požadované informace by založilo prolomení principu rovnosti účastníků občanského soudního řízení, a tím i dotčení na jejich právech. Městský soud dle ní pochybil, jestliže uvedené skutečnosti dostatečně nezohlednil a neprovedl ani test proporcionality. Následně uzavřela, že vzhledem ke konkrétním okolnostem projednávané věci, je nutno upřednostnit ústavně zaručené základní právo na rovnost zbraní v občanském soudním řízení před právem na informace o činnosti osoby zúčastněné na řízení podle zákona o svobodném přístupu k informacím.

[9] Ve vztahu k odmítnutí žádosti dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím setrvala na svém odůvodnění, že požadovaný znalecký posudek nevznikl při přípravě rozhodnutí o tom, zda vypsát nebo nevypsát uvedenou veřejnou zakázku v režimu jednacích řízení bez uveřejnění. Informace (znalecký posudek) vznikla jako podklad pro rozhodnutí o tom, jakým způsobem, v jakém rozsahu a z jakých důvodů se osoba zúčastněná na řízení bude svých práv domáhat soudní cestou vůči odpovědným subjektům, přičemž toto rozhodnutí doposud nebylo učiněno konečně a o všech potenciálních nárocích osoby zúčastněné na řízení. Neobstojí dále ani údajný zájem na transparentnosti veřejné zakázky (který městský soud identifikoval), neboť požadovaná informace nijak nesouvisí s procesem, jakým byla veřejná zakázka zadávána, ani s tím, jakým způsobem došlo k výběru zhotovitele této veřejné zakázky. V tomto ohledu proto uzavřela, že se v nyní posuzovaném případě uplatní § 11 odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Neposkytnutí požadované informace tak bylo správné, jelikož osoba zúčastněná na řízení nebyla povinna na základě této zákonné výluky předmětnou informaci poskytnout jakémukoli subjektu, a to z důvodu ochrany svého práva na spravedlivý proces, rovnost účastníků soudního řízení a rovnosti zbraní v soudním řízení.

[10] K odmítnutí žádosti dle § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím zopakovala, že je naplněn i tento důvod, neboť požadované informace bezprostředně souvisí s výše popsanými soudními řízeními, kde by mohly být žalobcem použity. Dále uvedla, že Ústavní soud České republiky v této souvislosti judikoval (bez bližší konkretizace), že účastník řízení nemůže být nucen vydávat dle informačního zákona takové podklady, které souvisí s probíhajícím soudním řízením, které by mohly jeho pozici jakkoli v konečném důsledku zhoršit či ohrozit, neboť pokud by tomu tak bylo, byl by takový účastník řízení a priori v jakémkoli řízení automaticky znevýhodněn. Tím by pak nebyla zachována zásada rovnosti zbraní a zachování spravedlivých podmínek pro spravedlivý výsledek soudního řízení.

[11] Nesouhlasila též se závěrem městského soudu, že požadovaný posudek „*nebyl způsobilý být relevantním důkazem v žalovaných namítaných soudních řízeních*“. Uvedla, že toto tvrzení je zcela v rozporu s obsahem předmětného znaleckého posudku, který se zabývá stavem předmětného díla a vadami, které toto dílo v dané době vykazovalo. Pokud je přitom předmětem soudních řízení mimo jiné nárok zhotovitele (a i klienta žalobce) na zaplacení prací, které měl na témže díle provést, je znalecký posudek, který posuzuje faktický stav díla v rozhodné době, zcela jistě podkladem, který je způsobilý být důkazem v takovém soudním řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že **není** důvodná.

[13] V souzené věci jde o opakovanou kasační stížnost, soud se tedy nejprve zabýval otázkou její přípustnosti ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. K přípustnosti opakované kasační stížnosti lze předně odkázat na usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS, v němž se konstatuje: „*opakovaná kasační stížnost, v níž stěžovatel vznesl pouze námitky, které mohl uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřijatelná. Ze zájmu opakované kasační stížnosti platí výjimky pro případy, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Posouzení toho, které námitky mohl stěžovatel uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, závisí na konkrétních okolnostech případu.*“ Platí však, že vysloveným závazným právním názorem v předchozím řízení je následně vázán krajský i Nejvyšší správní soud (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 As 16/2021 - 50).

[14] V projednávané věci byl předchozí rozsudek městského soudu zrušen z důvodu procesního pochybení; věcným přezkumem uplatněných námitek se kasační soud proto nezabýval, kasační stížnost je proto přípustná.

[15] Kasační soud poznamenává, že jeho úkolem není obšírně vyvracet opakující se argumentaci stěžovatelky, kterou se již dostatečně zabýval městský soud v napadeném rozsudku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33, či rovněž náleží ÚS ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08). Místo toho bude stručně formulovat své právní závěry. Tato argumentace je nadto místy mimoběžná s podstatou nyní projednávaného případu, neboť stěžovatelka například obsáhle a opakovaně uvádí, že § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím se neuplatní toliko na písemnosti, jejichž původcem je soud, ale též jiný subjekt. Tento právní závěr však není v posuzované věci sporný, ostatně jej výslovně uvedl i městský soud, viz například bod 54 napadeného rozsudku. Obdobně nepřiléhavý je i odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2021, č. j. 10 As 411/2020 - 34, neboť otázka posouzení advokáta, coby „společenského hlídačského psa“ v nyní souzené věci nebyla nijak řešena a není pro danou věc ani relevantní (odkazovaný rozsudek se týkal poskytování informací o platech zaměstnanců povinného subjektu).

[16] Napadený rozsudek rovněž splňuje kritéria přezkoumatelnosti, neboť v něm městský soud dostatečně a uceleně vysvětlil, proč podanou žalobu považuje za důvodnou. Městský soud jasně, srozumitelně a vyčerpávajícím způsobem odkázal jak na relevantní právní úpravu, tak související judikaturu správních soudů a zcela adresně přezkoumal jednotlivé úvahy uvedené v odůvodnění napadených rozhodnutí. Jedná se tak o srozumitelné a řádně odůvodněné rozhodnutí.

[17] I přes na první pohled obsáhlou argumentaci stěžovatelky lze podstatu sporu formulovat ve stručnosti takto. Z obsahu žalobou napadených rozhodnutí, jakožto i kasační stížnosti vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení (povinný subjekt) neposkytla požadovaný znalecký posudek s tím, že žadatel je právní zástupce společnosti, se kterou Ředitelství silnic a dálnic ČR vede soudní spory, které souvisí s předmětem tohoto posudku (tj. dálnicí „D1 – úsek 12“), a tyto informace by mohly být využity proti ní v některém z probíhajících soudních sporů. Tím by došlo k narušení rovnosti zbraní a práva na spravedlivý proces. Tuto skutečnost pak podřadila

pokračování

pod důvody pro odmítnutí žádosti o informace dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím a § 11 odst. 4 písm. b) téhož zákona. Odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí je přitom místy obecné a kusé; kupříkladu v rozhodnutí o odvolání je k námitce nenaplnění důvodu pro odmítnutí žádosti dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím toliko uvedeno, že tato námitka je nepřiléhavá, neboť požadovaný znalecký posudek je podkladem pro další rozhodnutí ve vztahu k soudnímu řízení sp. zn. 41 Cm 17/2019 vedeného u městského soudu, a tedy vztahující se ke klientovi žadatele.

[18] S touto základní premisou stěžovatelky, která byla zopakována a obsírně rozvedena v kasační stížnosti se však kasační soud ve shodě s městským soudem neztotožňuje. Odkázat lze na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2022, č. j. 1 As 96/2021 - 43, ve kterém soud obdobnou argumentaci taktéž odmítl a uvedl, že: *„závěr povinného subjektu a městského soudu o možnosti odmítnutí poskytnutí informací toliko s ohledem na jejich využití v budoucím (soukromoprávním) sporu, naráží na smysl a účel zákona o svobodném poskytování informací. Jedním z aspektů práva na informace je vnější kontrola moci veřejné. Zřejmě nedosažitelným ideálem v demokratickém právním státě je stav, ve kterém moc soudní postrádá návrhy na zabránění řízení tohoto typu – stát dělá vše pro občana a občan vše pro stát (nevznikají mezi nimi spory). Kontrola moci veřejné proto zákonitě může vést i k situacím, že její výkon (byť i přenesený či zprostředkovaný skrze veřejné finance) bude v některých případech nesprávný či nezákonný (a to v rovině civilní, správní či dokonce i trestní). Nelze proto vyloučit z tobo vyplývající soudní spory. Paušální neposkytování informací právě s ohledem na hrozící soudní spor, proto bez dalšího nemůže být důvodem pro odmítnutí informace s odkazem na zákaz zneužití práva. Lze si ovšem představit situace, ve kterých o zneužití práva půjde. Účel a smysl práva na informace však bude v takových žádostech vymizelý (např. poskytnutí již zjevně držených informací, obcházení negativních rozhodnutí o nablížení do spisu či jiné informace skrze podávání žádosti o informace apod.). V opačném případě by bylo možno odmítnat žádosti o poskytnutí informace právě toliko s ohledem na hrozící odhalení protiprávnosti. V situaci, v níž povinný subjekt nevykonává svou činnost zákonně, by to vedlo k absurdnímu závěru, že povinný subjekt informace poskytne, nezjistí-li, že hrozí odhalení jeho pochybení, tudíž soudní spor či jiné obdobné řízení; a naopak, informaci by povinný subjekt odmítnal poskytnout, pokud by se nezákonností dopouštěl a poskytnutí informace by mohlo vést k (soudnímu) sporu.“* Jak tedy vyplývá z výše uvedeného, samotná skutečnost, že požadovaný dokument by mohl být využit v soudním sporu, nebo s ním v obecné rovině souvisí, není dostatečným důvodem pro odmítnutí poskytnutí požadované informace.

[19] Nepřiléhavý je v této souvislosti odkaz na náleží Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, neboť ten se zabýval otázkou poskytování nepravomocných soudních rozhodnutí, kde nadto soud výslovně odmítl námitku vztahující se k porušení principu rovnosti zbraní a rovnosti procesního postavení podle občanského soudního řádu. Argumentaci, že *„stát v postavení účastníka občanského soudního řízení je právníčkou osobou, a nikoli subjektem veřejné moci disponujícím vrchnostenskou pozicí, pročť v tomto svém postavení není povinnou osobou podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Interpretace opačná by založila prolomení principu rovnosti účastníků občanského soudního řízení, a tím i dotčení v právech plynoucích z čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod“*, kterou převzala stěžovatelka v bodě 18 a následujících kasační stížnosti, pak nelze přisvědčit, neboť se jedná o odlišné stanovisko soudců Pavla Holländera, Vlasty Formánkové, Jiřího Muchy, Jiřího Nykodýma a Michaely Židlické, nikoliv závěr nálezu Ústavního soudu, který tuto argumentaci naopak nevyslyšel a rozhodl opačně.

[20] Odůvodnění napadených rozhodnutí je v části objasňující vztah mezi požadovaným posudkem a probíhajícími soudními spory značně kusé a obecné, přičemž při omezení ústavního práva na informace důkazní břemeno leží právě na povinných subjektech. Tento nedostatek se stěžovatelka snaží zhojit v obsáhlé kasační stížnosti, kde své jednotlivé úvahy „dovysvětluje a rozvádí“, to však již značně nad rámec odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí, která byla předmětem soudního přezkumu provedeným městským soudem, jehož rozsudek nyní kasační

soud přezkoumává. K tomu však kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení neslouží. Nelze tak považovat za nezákonný právní závěr městského soudu, který vyhodnotil vztah znaleckého posudku a „rozhodnutí o procesní strategii“ jako okrajový a nejednoznačný. Naopak městský soud po prostudování znaleckého posudku zcela správně posoudil jako dominantní vztah požadované informace (posudku) a rozhodnutí povinného subjektu o způsobu zadání dotčené veřejné zakázky.

[21] V tomto ohledu tak nelze přisvědčit ani neméně obecné a neurčité argumentaci stěžovatelky uvedené v kasační stížnosti, že naplnění důvodu pro odmítnutí žádosti dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím je dáno tím, že „*doposud nebylo učiněno konečně a o všech potencionálních nárocích osoby zúčastněné na řízení*“. Přistoupení na takto formulovanou argumentaci by znamenalo nepřijatelné rozšíření výluk z obecného pravidla poskytnout požadované informace, neboť všechny výjimky musejí být vykládány restriktivně (shodně též viz citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2022, č. j. 1 As 96/2021 - 43).

[22] Argumentaci povinného subjektu je třeba odmítnout tím spíše, že v souzené věci nerozlišujícím způsobem odmítl žádost bez jakékoliv úvahy o tom, zda poskytnutí, byť i části, informací, povede k porušení smyslu a účelu zákona, případně jeho obcházení, resp. zda i část poskytnutí informací má potenciál způsobit tvrzenou újmu (narušit právo na spravedlivý proces).

[23] Obecně je při poskytování informací pro povinný subjekt stěžejní otázka „jaké informace“ chce tazatel poskytnout, nikoliv „kdo je oním tazatelem“. Informace, které povinný subjekt poskytuje, jsou totiž zpravidla i zveřejnitelné všem. Ostatně jak uvedl kasační soud již v rozsudku ze dne 21. 6. 2012, č. j. 9 As 101/2011 – 108 „*pro posouzení věci je podle zákona o svobodném přístupu k informacím zcela irelevantní, jaké pobutky žadatele o poskytnutí informací ke podání žádosti vedly. Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší hodnotit stěžovatelem předestřené osobní zájmy na získání předmětných informací. Z hlediska posouzení věci je naopak rozhodné, zda byly nebo nebyly splněny podmínky stanovené § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím a zda se v případě stěžovatelovy žádosti jedná o informaci, kterou byl povinný subjekt povinen poskytnout, či nikoli.*“ V nyní posuzovaném případě však povinný subjekt převážně hodnotí naopak osobu žadatele a její vztah k požadované informaci, potažmo stěžovatelce.

[24] V této souvislosti jsou pak irelevantní odkazy stěžovatelky na soudní řízení vedená u městského soudu v Praze pod sp. zn. 32 Cm 27/2020 a další, která však v době rozhodnutí správního orgánu nebyla vedena; podle § 75 s. ř. s. vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, to platí i pro následný přezkum rozhodnutí městského soudu ze strany Nejvyššího správního soudu, který nemůže tyto novější okolnosti brát v úvahu.

[25] Pro úplnost kasační soud dodává, že povinností městského soudu nebylo provést test proporcionality, jak to požaduje stěžovatelka. Soud přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí ve vztahu k námitkám uplatněným v žalobě a následně přistoupil k jejich zrušení, přičemž ve smyslu pravomoci soudu dle § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím jako jiný důvod pro odmítnutí žádosti identifikoval možnou autorskoprávní ochranu (viz bod 66 napadeného rozsudku).

[26] V další části kasační stížnosti stěžovatelka obsírně namítá, že v souzeném případě došlo ke zneužití práva na informace (aniž by však zneužití práva bylo explicitním důvodem pro odmítnutí žádosti o informace v rámci žalobou napadených rozhodnutí). Ve vztahu k možnému zneužití práva na informace městský soud v napadeném rozsudku správně konstatoval, že „*jako samostatný důvod pro odmítnutí žádosti o informace, lze zneužití práva uplatnit pouze tehdy, pokud okolnosti, které pro něj svědčí, nelze plnobodnotně promítnout do posouzení jiných v zákoně uvedených důvodů pro odmítnutí žádosti o informace (jedná se tedy o subsidiární důvod odmítnutí žádosti*

pokračování

o informace)“ a následně uzavřel, že v nyní posuzované věci se o zneužití práva na informace nejedná. Vzhledem k tomu, že doposud nebyly řádně vyhodnoceny všechny jiné, v zákoně uvedené důvody pro odmítnutí žádosti o informace, je v této chvíli předčasné, paušálně, ve vztahu k celé žádosti o informace, uzavřít, že v nyní souzeném případě se o zneužití práva nejedná. Ani městský soud se totiž nezabýval tím, zda by nebylo možno poskytnout alespoň část požadované informace. V tomto ohledu je proto třeba závěry městského soudu korigovat; to však nemá vliv na zákonnost napadeného rozsudku jako takovou, neboť úvahy o možném zneužití práva městský soud učinil *obiter dictum* a nepředstavují důvody, pro které byla žalobou napadená rozhodnutí zrušena.

[27] Závěrem Nejvyšší správní soud plně souhlasí s městským soudem, že v dalším řízení bude na žalovaném, aby posoudil, zda požadovaný znalecký posudek podléhá autorskoprávní ochraně či nikoliv, případně též ověřil existenci jiných důvodů pro odmítnutí požadované informace. Tím může být například zneužití práva (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, č. 869/2006 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 6 As 68/2014 – 21). Pokud takové důvody shledá, nesmí rozhodnutí povinné osoby postrádat úvahy o tom, proč namísto alespoň části, nebyly poskytnuty žádné požadované informace, resp. žádná část požadovaného znaleckého posudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že napadený rozsudek městského soudu netrpí nezákonností z důvodů tvrzených stěžovatelkou a z úřední povinnosti pak nebyly zjištěny ani vady dle § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[29] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Obecný princip procesní úspěšnosti pro rozhodování o náhradě nákladů řízení se podle dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu uplatní i ve vztahu mezi osobou zúčastněnou na řízení a dalšími účastníky řízení, je pouze třeba identifikovat, na jaké straně sporu osoba zúčastněná na řízení s ohledem na obsah své kasační stížnosti stála (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2010 č. j. 2 As 15/2009 - 242, č. 2020/2010 Sb. NSS). V tomto případě se osoba zúčastněná na řízení dožadovala zrušení rozsudku městského soudu, který vyhověl žalobci a zrušil napadená správní rozhodnutí, tudíž v řízení o kasační stížnosti stála stěžovatelka zjevně na straně žalovaného, proti žalobci. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, stejně jako žalovaný. Naopak žalobci by náležela náhrada nákladů řízení od stěžovatelky, avšak ten v souzeném případě žádný úkon neučinil.

[30] Nejvyšší správní soud výrokem III. rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku. Rozšířený senát v usnesení ze dne 16. 2. 2016, č. j. 10 Afs 186/2014 - 60, č. 3396/2016 Sb. NSS, vyložil § 6a odst. 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) tak, že účastník řízení podávající ve své věci opakovaně kasační stížnost proti rozhodnutí krajského (městského) soudu vydanému poté, kdy bylo předcházející rozhodnutí ke kasační stížnosti téhož účastníka Nejvyšším správním soudem zrušeno, již není povinen soudní poplatek za tuto další kasační stížnost platit, pokud ve věci již jednou tento poplatek zaplatil. O žalobě proti napadenému rozhodnutí městský soud již dříve rozsudkem rozhodl, ten však byl pro procesní vadu zrušen ke kasační stížnosti stěžovatelky. V tomto prvním řízení byl již soudní poplatek za kasační stížnost uhrazen. Za nyní projednávanou kasační stížnost proto již soudní poplatek uhrazen být neměl, a soud stěžovatelku proto chybně vyzval k jeho uhrazení. Podle § 10 odst. 2 zákona o soudních poplatcích mimo jiné platí, že soud vrátí poplatek z účtu soudu i tomu, kdo jej zaplatil na základě nesprávné výzvy soudu. S ohledem

na to bylo na místě v tomto druhém řízení o kasační stížnosti zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000 Kč vrátit a to ve lhůtě dle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. srpna 2022

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu